

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. C.**, nar. „X“, státní příslušnost Moldavská republika, adresa pro doručování „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. OAM-772/ZA-ZA11-K01-2016, e. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 21.2.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. OAM-772/ZA-ZA11-K01-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný jej zkrátil na jeho právech, když dostatečně nezjistil stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, čímž dospěl

k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání humanitárního azylu, i když je tomu právě naopak. Žalobce se rovněž domnívá, že žalovaný svým rozhodnutím nepřiměřeně zasáhl do žalobcova práva na rodinný život. Žalobce požádal o azyl s ohledem na zdravotní stav své matky a jejího manžela, přičemž žalobcova matka žije na území České republiky již osmnáct let a její manžel je českým občanem. Manžel matky trpí rakovinou, kterou není možné léčit a jeho matka nezvládá chodit do práce a ještě k tomu pečovat o manžela. Žalobce by si proto na území České republiky chtěl najít práci a vypomoci jim tak. Manželka a jeho dvě děti žijí na území Moldavské republiky, ale byl by rád, kdyby mohly odcestovat za ním a žít spolu. Žalobce dále poukázal na značně nepříznivou situaci panující v zemi původu. V Moldavské republice je nedostatek pracovních míst a ty, která jsou nabízena, bývají hodně špatně placená. V zemi původu je rozšířená korupce, zpronevěra a již se zde vyskytují i případy mučení, špatného zacházení se zadrženými, domácího násilí a obchodování s lidmi. Tento stav tak snižuje žalobcovu důvěru v právo a spravedlnost panující v zemi původu. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správného řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný poukázal na účelovost žalobcova podání, přičemž své tvrzení zakládá na skutečnosti, že žalobce pravidelně navštěvuje Českou republiku již od roku 2000 a o mezinárodní ochranu požádal až poté co se mu nepodařilo zajistit si na území České republiky pobyt. Stejný názor zastává žalovaný i v případě námítky týkající se špatné situace v zemi původu žalobce. Institut mezinárodní ochrany nebyl vytvořen za účelem dosažení pracovního povolení, ale byl vytvořen pro cizince, kterým hrozí v zemi původu pronásledování, mučení či jiné nelidské zacházení. To však není případ žalobce.

Žalovaný rovněž nesdílí názor žalobce ohledně nedostatečně zhodnoceného hlediska pro udělení humanitárního azylu. Řádně zjistil a posoudil osobní, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho zdravotní stav i věk a nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobcovu situaci podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele, když jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace jeho pobytu na území České republiky. Žalovanému není známo, že by rodinná, sociální a ekonomická situace matky žalobce či jeho manželky včetně dětí, byla znevýhodněna nebo ovlivněna takovým způsobem, pro který by bylo možné hovořit o případu hodném zvláštního zřetele. K námitce nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že na území České republiky žije žalobcova matka, nicméně v zemi původu žije žalobcova manželka s jejich dvěma dětmi, ke kterým má vyživovací povinnost. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný trval na tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi a podrobně uvedl, na základě čeho rozhodl. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do

dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 9. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil v Moldavské republice v okrese Dubasari, ve městě M. Posledním místem pobytu byla město K. Je ortodoxního vyznání, moldavské národnosti se státní příslušností Moldavsko. Je schopen se dorozumět ve čtyřech jazycích, konkrétně českém, ruském, moldavském a rumunském. Nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace. Je ženatý a má dvě nezletilé děti. Naposledy na území České republiky pobýval na polské vízum. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti byla touha pomoci své matce a jejímu manželovi žijícím na území České republiky. V následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále do protokolu uvedl, že území České republiky navštěvuje v průměru čtyřikrát ročně od roku 2000. Žalobcova matka žije na území České republiky již více než osmnáct let a získala zde i občanství. Matka je aktivně výdělečně činná a denně se stará o svého manžela, kterému byla diagnostikována rakovina. Pokoušel se zajistit si povolení k pobytu, nicméně nikdy nebyl úspěšný. Během návštěv u své matky zde pracuje nelegálně a vydělané peníze posílá své manželce do země původu. V zemi původu neměl žádné potíže a v případě jeho návratu mu nehrozí žádné nebezpečí. Pouze tam nemůže sehnat práci a s rodinou přechodně bydlí u kamaráda, poněvadž vlastní bydlení si nemůžou dovolit.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, dále pak informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky či výroční zprávy Amnesty International. Detailní výčet podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany].

V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno,

že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně vyhodnocené nepříznivé situace panující na území Moldavské republiky.

Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu do Moldavské republiky nebude v důsledku malého množství pracovních příležitostí umožněno sehnat práci, kterou by si zajistil finanční prostředky pro každodenní potřeby své rodiny. Dále pak uvedl, že v zemi původu se objevily případy mučení, špatného zacházení se zadrženými, domácího násilí a obchodování s lidmi. K tomu soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly shledány podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Moldavské republiky vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Moldavské republice, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany moldavských státních orgánů nehrozí.

Dále se soud zabýval námitkou neudělení humanitárního azylu na základě nedostatečně vyhodnocených podmínek a odůvodnění.

Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a §13 zákona o azylu a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele. Za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory a věk žadatele o mezinárodní ochranu jeli vyšší než 80 let a tento poukazuje na svůj nedobrá zdravotní stav. Udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu závisí na správním uvážení příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/20003-64, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. Za důvod zvláštního zřetele hodný nelze považovat pobyt matky žalobce na území České republiky, kdy tato je způsobilá se o sebe sama postarat, je soběstačná a její zdravotní stav nevykazuje žádné zásadní zdravotní omezení. Partnera matky žalobce pak nelze považovat za osobu žalobci blízkou, neboť k němu jej neváže žádný příbuzenský ani citový vztah. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že institut humanitárního azylu neslouží k legalizaci pobytu cizinců. K legalizaci pobytu cizinců na území České republiky s přihlédnutím k vztahům k občanům České republiky slouží zcela odlišné instituty zakotvené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

K další žalobcově námitce týkající se nezohlednění a nerespektování jeho práva na rodinný život soud uvádí následující.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany může představovat určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí. Soud zvážil všechny rozhodné skutečnosti, které vyšly během správního řízení najevo, a dospěl k závěru, že skutkový stav byl posouzen správně. Je pravdou, že žalobce opakovaně navštěvuje svoji matku žijící na území České republiky, nicméně v zemi původu žije žalobcova manželka a jeho dvě nezletilé děti, ke kterým má žalobce vyživovací povinnost. Žalobcova matka je výdělečně činná žena, která navíc žalobci finančně vypomáhá a posílá jeho rodině peníze. Žalobce nemá na území České republiky žádné jiné rodinné vazby. Soud proto neshledal existenci překážky, která by bránila žalobci žít s rodinou v zemi původu a i nadále navštěvovat svoji matku žijící na území České republiky. Žalobcova ekonomická situace nemůže být tak špatná, když on sám uvedl, že za svoji matkou jezdí v průměru čtyřikrát ročně a pobývá tu s ní tři měsíce. Žalobce může s matkou udržovat kontakt prostřednictvím komunikačních prostředků. Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Skutkový stav ohledně žalobcova rodinného a soukromého života byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž

jeho hodnocení včetně úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předestřeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádně zdůvodněný. Zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, již byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobcovy námitky tak soud shledal jako nedůvodné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Pro úplnost soud poznamenává, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v souladu s ustanovením § 32 odst. 2 zákona o azylu mělo podání žaloby odkladný účinek přímo ze zákona.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. října 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.